

ΙΩΣΗΦΗΣ ΜΑΤΣΙΝΗΣ

Κατάμονη ὅπως στέκεται στὶς ἄγῳνες τὶς ξέρες
Πάνου στὸ πέλαο ἢ Γένοβα, γίγαντας μαρμαρένιος,
Ἔτσι στὸς δύσκολους καιροὺς καὶ στὶς πανάθλιες μέρες
Βγαλμένος, μέγας, ἀφτηρὸς φάνηκες κι' ἀτσαλένιος.

Πὸ κειὲς τὶς ξέρες, π' ὁ νεαρὸς Κολόμπος ἐθεωροῦσε
Ἀνάμεσ' ἀπ' τὶς θάλασσες νιὸς κόσμος νὰ προβάλλει,
Ἔτσι κι' ἀφτὸς μὲς τ' οὐρανοῦ τὰ χάραμα ἐκνυτοῦσε,
Μ' ἴδια τοῦ Γράχου τὴν καρδιά, τοῦ Δάντε τὸ κεφάλι,

Τὴν τρίτην Ἰταλία, καὶ μὲ τὰ φῶτα ποῦχε στήσε
Μὲς ἀπὸ κοιμητήριό πιά σ' ἐκείνους προσπερνάει,
Κ' ἕνας λαὸς τρογύρου του νεκρὸς πάει ἀπ' τὰ βῦθια.

Ἀρχαῖος διογμένος, τὴ μορφὴ π' ἀγέλαστη ἔχει ζήσει,
Τὴν ἡρεμὴ καὶ σοβαρὴ στὸν οὐρανὸ γυρνάει,
—Μονάχο ἐσὺ—σκεφτόμενος—ὦ ἰδανικὸ εἶσαι ἀλήθεια.—

ΑΛΩΝΑΡΗΣ 1914. ΑΘΗΝΑ

FRANCESCO PETRARCA

SONETTI IN VITA DI MAD. LAURA

SONETTO

X

Μ' ἄλλες γυναῖκες ἀμαζὶ σὰ στέκει καὶ προβαίνει
Ἀγάπη ἀπ' ὥρα σ' ὥρα στήν ἐξαίσια τῆς μορφῇ,
Ὅσο πιὸ λίγο ἢ καθεμιὰ εἶναι ὁμορφὴ ἀπ' αὐτή,
Τόσο καὶ ὁ πόθος πιὸ πολὺ ποῦ μ' ἐρωτιάξει ἀξαίνει.

Ἄς εἶναι ὁ τόπος, ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ ὥρα ἐβλογημένη,
Ποῦ ἐφύγησε τὸ βλέμμα μου τόσο ὑψηλὰ νὰ ἰδῇ,
Καὶ λέω : «Ψυχὴ, παρὰ πολὺ νὰ ἐφαριστιέσαι ἐσὺ
Πρέπει, ποῦ τώρα μὲ τιμὴ παρόμοια εἶσαι ἀξιωμένη.

Σ' ἐσὲ ἀπὸ κείνην ἔρχεται κ' ἡ σκέψη ἡ ἀγαπητὴ σου,
Π' ἀκλούθου ὡς πηγαίνεις, σ' ὁδηγὰ στὸ Ὑπέρτατο Ἀγαθό,
Κ' εἶναι γιὰ τ' ὅ,τι οἱ ἄλλοι ποθοῦν ὀλίγη ἡ ἐχτίμησή σου.

Σ' ἐσὲ ἀπὸ κείνην ἔρχεται κ' ἡ ἐμψυχομένη ἡ χάρη,
Ποῦ δείχτει ἀπὸ στρατὶ δεξιὸ σ' ἐσὲ τὸν οὐρανὸ
Τόσο, π' ἀπ' τὴν ἐλπίδα ἐγὼ βαδίζω μὲ καμάρι.